

POSTANOWIENIE

Dnia 14 czerwca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 14 czerwca 2018 r.,
sprawy **S. N.**
skazanego z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 229 § 1 k.k. i in.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w Ł.
z dnia 20 listopada 2017 r., sygn. akt V Ka .../16,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Ł.
z dnia 11 maja 2016 r., sygn. akt IV K .../15,

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację, jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. zwolnić skazanego od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego,**
- 3. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adwokata K. K. kwotę 442,80 zł (czterystu czterdziestu dwóch złotych osiemdziesięciu groszy), w tym 23% VAT, tytułem wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Ł. wyrokiem z dnia 11 maja 2016 r. po rozpoznaniu sprawy IV K .../15 S.N.:

1. uznał oskarżonego za winnego popełnienia czynu opisanego w punktach I i II aktu oskarżenia z tą zmianą w opisie każdego z nich, że przyjął, że oskarżony nakłaniał do udzielenia korzyści majątkowej funkcjonariuszowi publicznemu w

osobie Prokuratora Prokuratury Rejonowej M. M. w związku z pełnieniem tej funkcji, tj. czynów, z których każdy wyczerpywał dyspozycję art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 229 § 1 k.k. i przyjmując, że czyny te popełnione zostały w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k. na podstawie art. 229 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności;

2. w miejsce czynu opisanego w punkcie III aktu oskarżenia uznał oskarżonego za winnego tego, że w dniu 26 sierpnia 2014 r. w Prokuraturze Okręgowej w P. będąc uprzedzonym o odpowiedzialności karnej z art. 238 k.k., art. 234 k.k. i 233 § 1 k.k. składając zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa, w zamiarze skierowania ścigania karnego wobec Ł. F., K. F. oraz funkcjonariusza publicznego w osobie Prokuratora Prokuratury Rejonowej M. M., fałszywie oskarżył Ł. F. o popełnienie czynu zabronionego polegającego na udzieleniu przez niego obietnicy wręczenia korzyści majątkowej Prokuratorowi Prokuratury Rejonowej w T. w związku z pełnieniem przez niego tej funkcji oraz o zamiarze wręczenia przez Ł. F. i K. F. korzyści majątkowej temu Prokuratorowi. Prokuratorowi Prokuratury Rejonowej w T. w związku z pełnieniem przez niego tej funkcji, zatajając jednocześnie swój udział, a w szczególności okoliczność, iż to on nakłaniał Ł. F. i K. F. do popełnienia czynu zabronionego wręczenia korzyści majątkowej funkcjonariuszowi publicznemu w związku z pełnioną funkcją, a także przez tworzenie fałszywych dowodów polegających na dołączeniu do złożonego zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa spreparowanych przez siebie grypsów pochodzących od Ł. F., lecz zamierzonego celu nie osiągnął wskutek działań podjętych przez organy ścigania, tj. czynu wyczerpującego dyspozycję art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 235 k.k. i art. 234 k.k. i art. 233 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 235 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności;

3. uznał oskarżonego za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie IV aktu oskarżenia, z tą zmianą w jego opisie, iż przyjął, że oskarżony działał w krótkich odstępach czasu, tj. czynu wyczerpującego dyspozycję art. 286 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności;

Na podstawie art. 91 § 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w miejsce orzeczonych w punktach 1-3 jednostkowych kar pozbawienia wolności Sąd wymierzył oskarżonemu S. N. karę łączną 2 lat pozbawienia wolności (pkt 4 wyroku).

Wyrok Sądu Rejonowego apelacją na niekorzyść oskarżonego, w części dotyczącej orzeczenia o karze, zaskarżył oskarżyciel publiczny. Apelacje wnieśli także: oskarżony S. N., który podniósł szereg zarzutów obrazy przepisów prawa materialnego oraz procesowego, a także obrońca oskarżonego, który zaskarżając wyrok w całości zarzucił mu:

„1. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść rozstrzygnięcia, to jest art. 5 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k. polegającą na dowolnej ocenie dowodów w postaci zeznań świadków K. F. i Ł. F. oraz rozstrzygnięciu na niekorzyść oskarżonego wątpliwości, których nie zdołano usunąć a polegających na braku bezspornych dowodów potwierdzających zarzucane oskarżonemu czyny;
2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, który miał wpływ na jego treść, polegający na ustaleniu, że oskarżony dopuścił się zarzucanych mu czynów, podczas gdy materiał dowodowy prawidłowo oceniony nie daje podstaw do takich ustaleń”.

W następstwie tych zarzutów obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów.

Po rozpoznaniu wszystkich wywiedzionych w sprawie apelacji, Sąd Okręgowy w Ł.wyrokiem z dnia 20 listopada 2017 r., sygn. akt V Ka .../16, utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie.

We wniesionej na korzyść skazanego S. N. kasacji, zaskarżając wyrok w całości, obrońca zarzucił „rażące naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na treść wydanego w sprawie orzeczenia, a to art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. poprzez powierzchowną, pozorną, chybioną i niepełną kontrolę odwoławczą dokonaną przez Sąd Okręgowy na skutek pominięcia w rozważaniach Sądu II instancji podniesionych w apelacji zarzutów:

1. obrazy przepisów postępowania, która miała wpływ na treść rozstrzygnięcia, to jest art. 5 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k. polegającą na dowolnej ocenie dowodów w postaci zeznań świadków K. F. i Ł. F. oraz rozstrzygnięciu na

niekorzyść oskarżonego wątpliwości, których nie zdołano usunąć, a polegających na braku bezspornych dowodów potwierdzających zarzucane oskarżonemu czyny;

2. błędu w ustaleniach taktycznych przyjętych za podstawę wyroku, który miał wpływ na jego treść, polegający na ustaleniu, że oskarżony dopuścił się zarzucanych mu czynów, podczas gdy materiał dowodowy prawidłowo oceniony nie daje podstaw do takich ustaleń”.

W konkluzji skarżący wniósł o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i utrzymanego w nim wyroku Sądu I instancji oraz przekazanie Sądowi I instancji sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu pierwszoinstancyjnym,
- ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie Sądowi II instancji sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu apelacyjnym.

Odpowiadając na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniesiona przez obrońcę skazanego kasacja jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Wzruszenie prawomocnego orzeczenia w drodze kasacji jest możliwe w wypadku stwierdzenia uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. (tzw. bezzwzględnych przyczyn odwoławczych) lub rażącego naruszenia prawa materialnego lub procesowego, jeśli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Należy podkreślić, na co niejednokrotnie zwracał uwagę Sąd Najwyższy, że naruszenie prawa leżące po stronie orzekającego Sądu musi mieć charakter nie tylko „rażącego”, ale także musi mieć istotny wpływ na treść orzeczenia

Podkreślić należy, iż uzasadniając zarzuty apelacyjne, obrońca ograniczył się do zakwestionowania dokonanej oceny wyjaśnień skazanego, który nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i złożył stosowne wyjaśnienia odnosząc się w nich do stawianych zarzutów oraz zanegował obciążające go dowody z zeznań pokrzywdzonych. Jak uzasadniał w apelacji obrońca „zeznania pokrzywdzonych winny zostać zweryfikowane pozytywnie przez inne obiektywne dowody, w których w niniejszym postępowaniu zabrakło” (k.1341/tom VII). Wbrew

stanowisku autora kasacji, odwołującego się do apelacji, w której „szczegółowo wskazano, dlaczego ocena dowodów z zeznań świadków została dokonana sprzecznie z zasadami doświadczenia życiowego” (k. 17 kasacji), po lekturze tak apelacji, jak i orzeczenia Sądu Okręgowego w Ł. stwierdzić należy, że Sąd odwoławczy nie dopuścił się obrazy art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. Zgodnie z obowiązującymi przepisami Sąd II instancji rozpoznaje sprawę w granicach środka odwoławczego, a w szerszym zakresie, o ile przewiduje to ustawa. Stąd też na sądzie odwoławczym ciąży obowiązek rozważenia wszystkich wniosków i zarzutów wskazanych w środku odwoławczym. Naruszenie przez sąd odwoławczy regulacji art. 433 § 2 k.p.k. stanowi skuteczną podstawę do wniesienia kasacji.

Lektura orzeczenia Sądu Odwoławczego pod kątem ewentualnego naruszenia dyspozycji art. 433 § 2 k.p.k. daje podstawy do stwierdzenia, że zarzuty sformułowane przez obrońcę skazanego S. N. są w tym zakresie bezpodstawne, albowiem Sąd Okręgowy odniósł się do wszystkich zarzutów stawianych orzeczeniu Sądu Rejonowego. Wskazując na bezzasadność apelacji Sąd omówił podniesione w apelacjach zarzuty oraz odniósł się do ustaleń Sądu I instancji dotyczących sprawstwa S. N. (w pełni podzielił wszystkie ustalenia faktyczne Sądu I instancji, podkreślając, że są one trafne i zostały dokonane przy respektowaniu przepisów prawa). Wskazał w uzasadnieniu wyroku, jakie powody i dlaczego przemawiają za uznaniem złożonych na etapie postępowania jurysdykcyjnego przez skazanego S. N. wyjaśnień za niewiarygodne. Wydane orzeczenie poprzedzone zostało wszechstronną, wnikliwą i obiektywną oceną wyjaśnień skazanego i zeznań świadków, która w najmniejszym stopniu nie narusza zasady sformułowanej w art. 7 k.p.k. W sprawie nie doszło także do naruszenia art. 5 § 2 k.p.k. Autor kasacji nie wykazał, aby orzekający w sprawie Sąd rzeczywiście powziął niedające się usunąć wątpliwości i nie rozstrzygnął ich na korzyść oskarżonego. Reguła z art. 5 § 2 k.p.k. adresowana jest do organu procesowego, co oznacza, że ewentualne wątpliwości formułowane przez strony postępowania, winny stanowić podstawę ewentualnego zarzutu obrazy art. 7 k.p.k., a nie zasady in dubio pro reo. Sąd Okręgowy dokonał trafnej kontroli odwoławczej aprobując dokonane przez Sąd Rejonowy ustalenia faktyczne, oparte na podstawie

przeprowadzonych dowodów, także tych przeprowadzonych na etapie postępowania odwoławczego (odczytanie z postępowania przygotowawczego zeznań świadka S. S. czy zeznań R. A. z akt II Ko .../17 – k.1535/VIII), nie naruszając reguł odnoszących się do uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego wskazanych w art. 457 § 3 k.p.k. Sąd Odwoławczy zgodnie z wymogami art. 433 § 2 k.p.k. w sposób wyczerpujący i rzetelny rozpoznał wszystkie stawiane w apelacji zarzuty, a swoje stanowisko prawidłowo uzasadnił, czyniąc tym samym zadość przepisowi art. 457 § 3 k.p.k.

Na koniec zgodzić się należy ze stanowiskiem wyrażonym w odpowiedzi na kasację, że „nie można utożsamiać faktu niepodzielenia zasadności podniesionego w apelacji zarzutu z brakiem ustosunkowania się do niego. (...). Przy pewnych tylko modyfikacjach niezbędnych dla nadania skardze formy kasacji powiela ona wszystkie zarzuty apelacji, a także część przywołanej na ich poparcie argumentacji. Tymczasem powtórzenie w skardze kasacyjnej argumentacji prezentowanej uprzednio w apelacji może być skuteczne tylko wówczas, gdy Sąd Odwoławczy nie rozpozna należycie wszystkich zarzutów i nie odniesie się do nich w uzasadnieniu swojego orzeczenia w sposób zgodny z wymogami określonymi w art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k.”

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł, jak na wstępie.